

PAKUTUVĖNAI SUSITAIKINIMO ŽEMĖ, ŠEIMA – GRŪDAS TOJE ŽEMĖJE

Elė prie lauko virtuvės Pakutuvėnuose vykusiųjų šeimų stovykloje.

Šeima – neįkainojama vertybė. Šeima visuomenės progresavimui jėga. Šeima – pilnutinio žmogiškumo mokykla. Šeima – „Ecclesia Domestica“. Ir taip toliau, ir panašiai mėgstama kalbėti apie šeimos instituciją katalikiškuose slukcniuose. Kalbos vis gražėja, darosi sklaidesnės ir patrauklesnės, o gyvenimo realybė išliūpi šaipos, fiksuodama santuokos ir šeimos grimasas. Grimasos varsta žaidimus. Žaidžios pradeda pūti. Atsiranda sunkimo galimybė.

Lietuvos šeimos problemų akivaizdėje nematome nuoseklaus, kompetentingo darbo nei iš vyriausybės, nei iš besikuriančių organizacijų, nei iš Bažnyčios. Dėl įvairių priežasčių kunigai savo parapijose išpleidę darbą su jaunavedžiais, bendravimą su šeimomis. Jei parapijos organizuotumai kuriai, tai jie dažniausiai būna epizodiški, o mokykla veda žmones, neturi tinkamo pasiruošimo bei išuokos. Todėl labai dažnai išspręsta galimybė jaunas žmones dar prieš santuoką pasikartinti susimastyti apie santuokos grožį ir klūną (kur žodis atakomybė tampa nebe kirkmažodžiu), neišnaudojama reevangelizacijos galimybė, nes niekam ne paslapta, kad dažnas šleista bažnyčionis santuokos sakramento, būdamas tik vaikystės katechezės lygyje.

Kretingos Pranciškoniškoji Jaunimo tarnyba, kurianti Susitaikinimo sodybą nuosaikame Pakutuvėnų kaime Plungės rajone; šių metų liepos 22-28 d. organizavo stovyklą šeimoms – „Šeima – sandoros ir susitaikinimo ženklas“. Nors Lietuvoje topinis mokymas ir literatūros leidimas santuokos tema jau pradėjo progresuoti, to yra mažai ir šeima dar nėra pajėgi išlieti ir aktyviai ir pilnutinė misija Bažnyčioje bei pasaulyje, kur galėtų nešti labai specifinį ir subtilų Dievo pažinimo kvėpį, savo santuokiniu gyvenimu atskleidžiamą Sužadėtinio Kristaus ištikimą meilę Sužadėtinei Bažnyčiai. Pranciškoniškoji Jaunimo tarnyba turėjo tik vieną deginantį troškimą – sukelti šeimoms galimybę. Po to, tegul jau ta galimybė išnaudoja Viešpats. Pakutuvėnuose, erdvių laukų, gavinančios Minijos, miškų salėlių apsuptyje, kur nepasiekia kasdienis miesto triukšmas, informacijos srautas, tempas ir grubumas, suvažiuojo apie 50 šeimų (151 žmonės) bei pavieniai asmenys, kad pasinaudotų ta galimybe. O galimybė buvo naujai atrasti savo ištakas – save, kaip žmogišką asmenį, kaip Dievo kūrinį, kaip kirkcionį. Tai buvo galimybė suatokuotiems vėl naujai išvysti vienas kitą, o taip pat savo vaikus ir, kas ne

mažiau svarbu, tai šeima, išleidama iš savo izoliatoriaus, atrado kitas šeimas, kitus žmones, tokiu būdu praplėdama bendravimą ir bendradarbiavimą su aplinka. Šeimos rinkosi iš visos Lietuvos. Po ilgų vasaros lietuvių Pakutuvėnų laukai savitai pasipuošė spalvotu palapinių miestelių. Salgų minimumas: šaltas vandenlėis ryte praplauti akims iš primityviųjų saviveiklinių praustuvų, šaltos naktys, tris kartus per dieną elė prie lauko virtuvės, kurioje, beje, labai šauniai ir išradingai darbuvoji Pakutuvėnų broliai („pustelnikais“ vadinami ir ten pastoviai gyvenantys) bei jų draugai. Tokių salgų neišsigando ir drąsiai stovyklon tėvai atvažė ir savo visiškai gležnas atžalas – jauniausią stovyklos narė, klaidėdėitei Gretutei tebuvo tik vienuolika mėnesių. Šeimų vaikams buvo organizuota atakira pastovyklė. Į stovyklos lošėlių cypdami, šlepiams nuo asarų veidams, (mat, taip nesinorėdavo ir paskaitas išleisti rimtali nusteikusių namyčių ir tėvelių) susirinkdavo apie 20 pačių mažiausių, kuriuos pastikdavo kantros auklėtojos (Tarnybos pakviestos savanorės merginos iš Palangos ir Kretingos). Išėję brėdyti po vėšlius Pakutuvėnų laukus, ne vienas tiesiog užsėdavo šiene ir ant auklėtojos pečių, kiti vis bandydavo pajoti ant didžiulio sodybos šuns ar surasti paslaptį aplingia savo mamytė. Didisnėji vaikai po pirmos dienos savo energiją „susprogdinė“ vadovus, buvo labai savarankiški: padėdavo aplinkinių kaimų žmonėms lauko darbuose, plūkdavo su futbolu ir krepšiniu kamuoliu, mokėsi giedoti ir piešti. Į organizuotas Mišias vaikams suplūdo ne tik atstovėms vaikai šįyk patys atsiveddami tėvelius, o ne atvirščiai, bet ir į svečius atvažė vaikai, iš tuo pačiu metu Kuliuose vykusios, taip pat Pranciškoniškoji Jaunimo tarnybos organizuotos, stovyklės Kaliningrado lietuvių vaikams. Nuo aktyvaus vaikų dalyvavimo Mišiose nedidelė Pakutuvėnų bažnytelė tiesiog lūžė lūžo, o su vaikais Mišias šventė T. Astijus, OFM, kaip visada įtaigiai naudojo savo charizmą – per pamokslus ir bendravimą nukreiptus į vaikiškas širdėles, liėtė ir virpino šalia vaikų laisvės ir atvirumo pasimetusių suaugėlių.

Kai vaikai gyvendavo savo gyvenimą, tėvai buvo įtraukti atskiran ritman. Kiekviena suaugusioji diena prasidėdavo 8 val. r. brevijoriaus giedojimu; 10 val., po pusryčių, skubėdavo į paskaitas; 12 val. – šv. Mišių šventimas; 16 val. – po pietų ir laisvos valandėlės, vėl konfe-

rencija, po kurios pasidalinimas grupelėse; 18 val. Bažnyčios varpas vėl sukviėdavo vakarinei brevijoriaus maldai ir mąstymui apie sakramentus. 20 val., po vakariėnės, vykdavo „atgailos vakarai“. Stovyklos atidarymo dieną vaikus ir tėvelius smagiai nutėikė ir aplaužė bendravimo barjerus autorinis aktorius G. Storpričio ir jo sūnaus koncertas, kitą vakarą susimastytam vedė dviejų brolių pranciškonų atliekamos dainos, pritariant gitaroms. Diskotekoje paugiams reikėjo slėptis, kai jų tėveliai trypė „rokenrola“, krykštaudami kaip šešiolikmečiai per pirmąjį pasimatymą. Atsiveikininimo vakare folklorinis ansamblis „Mėguva“ iš Palangos vėlė nuokdimo iki duslio, stovyklon susirinkusiųsios.

Stovyklos konferencijų tematika buvo iš dviejų dalių: pirmoji buvo savotiškas reevangelizacijos ciklas. Jį pirmasis tris dienas vedė žmogys, kuris pirmasis pradėjo tyrėti ir bandyti apčiuopti „paslėptąjį Tėvį“ Pakutuvėnuose. Tai T. Gediminas, OFM. Jis buvo lyg stovyklos dvasinės padangės stulpas. T. Gedimino, OFM konferencijų tematika vedė į naują atgailos vertimą – „Kristus – Naujoji sandora“, „Šventoji Dvasia – melėlis pilnatvės apreiškimas“, „Šventosios Dvasios veikimas“, „Tėvis ir daber“, „Nuodėmė – klūtis susitaikinimui“. Kita paskaitų cikla, nukreipta į specifinę šeimos problematiką, šeimos prigimtį, mišią ir uždavinį, vedė sveičias iš Pranciškonijos, dabar besidarbuojantis Austrijoje, šv. Jono bendruomenės brolis – T. Etienne. T. Etienne mokymas buvo pradėtas ne nuo įgrisusio, didaktiško, nepagrįsto moralizavimo ar šeimyninio gyvenimo metodikos, o atvirščiai – ėjo iš Kristaus atneštos laisvės, per teisingą žmogiškosties prigimties suvokimą. Vedė į gilesnį santuokos supratimą Apreiškimo šviesoje.

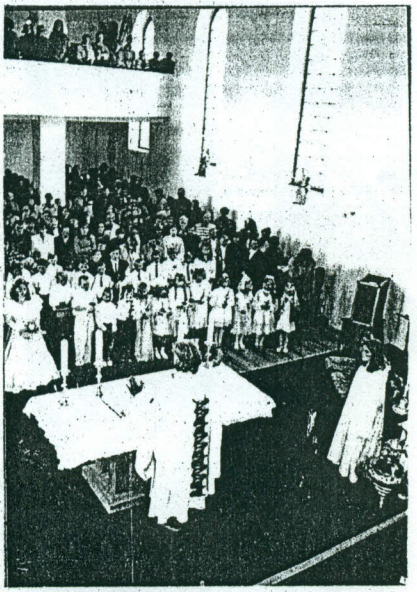
Pentkadieniais Pakutuvėnuose visada yra susitaikinimo diena, kai stengiamasi išlaikyti tylą, suintensyvinti asmeninę maldą, vakare einami Kryžiaus keliai, kurių stotys išdėstytos aplink visą Pakutuvėnų teritoriją. Šeimų stovyklos penktadienis virto atgailos malonės zenklu, kai abu stovyklos kunigai teikė Atgailos sakramentą nuo pat ankstaus ryto iki giliios nakties. Kiekvienas stovyklos vakaras baigėdavo tylija adoracija bažnyčioje, po kurios visi pasilėpdavo palapinėse, o jas užklodavo giedras, bet šaltas, žvaigždėmis nusagstytas vasaros dangus.

Pranciškoniškoji Jaunimo tarnyba stovyklos finansavimą gavo iš Lietuvos respublikos Kultūros ministerijos, pateikusi projektą nebudžetinių organizacijų konkurei. 7,000 litų sumą išradingai ir labai tikaliai paskirstydamos patiems būtiniausiems poreikiams, tvarkė br. Rimas, OFM.

Stovyklos kulminacija – tai dviejų stovyklautojų Santuokos sakramento priėmimas. Jiems tai buvo pirmasis kartas, o kitiems – labai gyvas Santuokos sakramento atnaujinimas, kai santuokos paslaptis pažadina paties žmogaus protines ir širdies galias, veikia gydanciai ir kuriantia jėga.

Taigi Pakutuvėnai – nuošali oazė, kur maldą, gyvenimo būdą ir salgų paprastumas, bendruomeninio gyvenimo patyrimas, fizinis darbas, gamtos prieglobtis yra keliai, padedantys žmogui teskoti savo gyvenimo šaltinio, prasmės ir išgydymo. Šiais keliais savaitė ėjo šeimos su labai skirtingomis patirtimis, su savo džiaugsmiais ir su savo skaudžiomis žaizdomis. Raktas naujoni gyvenimo tikrovėn – susitaikinimas. Tai susitaikinimas su savimi, žmonėmis, artimaisiais, savo laikmečiu ir galiausiai su Kūrėju. Norėtusi tėti pradėta darbą. Norėtusi, kad bendradarbiavimo su šeimomis testinamas plauktų iš Dievo malonės. Viliamės, kad kelio atgal nėra.

Rūta Domarkaitė
Šv. Antano Religijos studijų
instituto IV kurso studentė

Pokalbėje su šeimos stovyklos Pakutuvėnuose vadovu.